



Политика Србије према Косову и Метохији не постоји. На делу су само рефлекси давно прошлог, инерција коју налажу обавеза и непријатност што је осећамо према српском народу у покрајини. Постоји политика власти. Она зависи од личних и страначких интереса првих људи државе. Њоме не управљају демократски изабрани народни представници, државне установе, од њих ангажовани стручњаци или, никако, грађани на референдуму. Суштином наше политике према Косову и Метохији данас се баве маркетиншки стручњаци. Власти се више не занимају за могући успех њихове политике, већ за утисак који ће она, спровођена или само најављена, оставити на бираче.

Николићева платформа врхунац је тог лицемерја и политиканства. Тајанство је најважнија њена карактеристика. Верује ли неко да Томислав Николић који је изабран као кандидат странке, чији је син први човек страначке организације, треба да комуницира са општењима и поштом са премијером који му је годинама био заменик? Зашто је у Србији данас главна вест како ће премијер реаговати на платформу о Косову и Метохији коју му је послао председник? Пред медије је изашла председникова саветница за односе са јавношћу, иако се обраћала управо у вези са овим важним документом, она је признала да ни сама није упозната са његовим садржајем!

Обавештенији од госпође Пак-Станковић пренели су медијима неке појединости из садржаја платформе. Излази да председник предлаже да се односи Београда и српских општина у будућности не мењају, а да однос заједнице српских општина према Приштини буде сличан ономе који је САП Косово имало према СР Србији словом Устава из 1974. године. Треба ли председника Николића подсетити да је Србија пре две године одлуком управо тадашње владе и са његовом сагласношћу потписала Бриселски споразум. Њиме је, колико је јавност обавештена, Србија суштински прихватила интеграцију севера Косова у такозвану Републику Косова у складу са словом устава ове међународно

непризнате државе. Сва права која је новонастала ЗСО добила (до данас само формално) тако су изведена из устава друге албанске државе и ослоњена на европске стандарде о регионалној самоуправи.

Подсетимо САП Косово не само да је имала своју скупштину, владу, председништво, устав, квоте у ЈНА, савезној дипломатији, савезном парламенту..., већ је поред полиције имала своју територијалну одбрану, државну безбедност, судски систем... Ако председнику, његовим саветницима и спин-докторима који из једне истрошене и компромитоване политике још умеју да исцеде изборне победе није довољно позивање на изнесене чињенице, нека се досете да је амбасадор Сједињених Држава рекао како његова влада не жели да од ЗСО настане „нова Република Српска”.

Већ две године трају преговори око имплементације Бриселског споразума који је по мом дубоком уверењу неуставан и представља злочин издаје отаџбине. Споразума који су политичком већином коју имају напредњаци и социјалисти спровели рушећи установе. Као да су таоци, а не највише установе српске нације: послушна Народна скупштина примила је на знање преговоре и споразуме а бедни Уставни суд прогласио је документ којим је коначно и формално срушен суверенитет Србије на Косову и Метохији као политички акт оглашавајући се тако ненадлежним... И сада, када се спрема промена устава, а са њом и избори... председник ваљда треба да симулира патриотску опозицију и тако потпуно збуни и смути незадовољне бираче. Да ли је могуће да се нико не сећа да су у јануару 2013. исти људи донели политичку платформу и у Народној скупштини испословали документ који је подржава... Тада су тражили мање за аутономну српску заједницу него што Николић, колико се да разабрати, предлаже данас. Од захтева су одустали два месеца касније.

Ово није прва промена политике коју вратоломно спроводи председник Николић. Сетимо се: био је потпредседник владе која је изгубила Косово и Метохију. Претходно је противно вољи народа израженој на референдуму иста влада дозволила посредовање Сједињених Држава и долазак 2.000 наоружаних плаћеника предвођених злогласним официром који је кључно допринео стварању услова за напад на нашу земљу. Касније су тадашњи радикали ипак остали у влади која је изгубила рат... Од 2001. углавном су учествовали у празној политици наше државе према Косову. Николић се 2006. дичио: „Многи кажу, ово је радикалски устав...”

Та преварна и празна политика извор је и последица народне апатије и склерозе наше демократије. Дозвољена од неморалне владе могла би да у будућности омогући рушење наше слободе и успоставу стране власти или тираније. Одговорност је на људима који

данас воде српску државу.

*Напредни клуб*

(Политика)